

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΝ ΓΝΗΣΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 444

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΜΑΪΟΥ 1964 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πανελλαδικοῦ Ἱερατικοῦ Συνεδρίου.

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Τὴν 12)25 Μαΐου ἐ.ἔ. καὶ ὥραν 2—8 μ. μ. ἐπραγματοποιήθη εἰς τὰ ἡμέτερα Γραφεῖα Πανελλαδικὸν Ἱερατικὸν Συνέδριον ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, εἰς τὸ ὁποῖον προσήλθον περὶ τοὺς 70 ἐκ τῶν εὐλαβεστάτων κληρικῶν ἡμῶν, Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ ἄλλων Παραρτημάτων τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὸ συνέδριον τοῦτο, μετὰ τὴν καθιερωμένην προσευχὴν, ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Ἅγιος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, χαιρετίσας διὰ καταλλήλου προσλαλιάς τοὺς Ἱερεῖς καὶ ἐξηγήσας τὸν σκοπὸν τοῦ Συνεδρίου καὶ τὰ ἐπιτεύγματα τῆς Ἱ. Συνόδου εἰς διαφόρους τομεῖς τοῦ Ἱ. ἡμῶν ἀγῶνος.

Ἐν ὁλίγοις ὁ Ἅγιος Πρόεδρος εἶπε συγκεκριμένως τὰ ἑξῆς:

ΠΑΤΕΡΕΣ ΑΓΙΟΙ

Ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνάντησις ὅλων τῶν μαχητῶν ἐνὸς εὐγενοῦς καὶ ὑψηλοῦ ἀγῶνος, ὥς ὁ ἡμέτερος, συνιστᾷ καὶ μίαν εὐχαρίστησιν, ἀλλὰ καὶ ἓνα καθήκον.

Εὐχαρίστησιν, διότι παρέχει τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἐν Χριστῷ χαρᾶς καὶ ἀναψυχῆς, εἰς ὅσους κουράζονται ἀγωνιζόμενοι καὶ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην μιᾶς πνευματικῆς ἀναπαύσεως. Ἀλλὰ καὶ καθήκον ἀποτελεῖ ἡ τοιαύτη συνάντησις, διότι ἐπιβάλλεται ἡ ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων καὶ πείρας, προκειμένου νὰ διασφαλισθῇ ἡ ἐνότης πορείας, ἡ ὁμόνοια, ἡ ἐπιβαλλομένη συνοχή.

Αἰσθανόμεθα ἰδιαιτέραν χαρὰν, ἀντικρύζοντες τὴν ἱερὰν ταύτην φάλαγγα, τὴν ἀποτελοῦσαν τοὺς εὐδαρσεῖς τῆς Ὀρθοδοξίας ἀγωνιστάς.

Αἰσθημα ἐξαιρετικῆς χαρᾶς, πλημμυρεῖ τὴν ψυχὴν μας, διότι ἅπαντες, μετὰ προθυμίας ἐσπεύσατε νὰ παραστήτε ἐν ταῦθα ἐκ τῶν μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένων παραρτημάτων καὶ Κοινοτήτων τοῦ Ἱ. ἡμῶν ἀγῶνος προθυμῶς ἀνταποκριθέντες εἰς τὴν πατρικὴν ἡμῶν πρόσκλησιν.

Με ἰδιαιτέραν λοιπὸν χαρὰν χαιρετίζομεν τὴν παροῦσαν σύναντιν, χαιρετίζομεν τοὺς ἐκ περάτων προσελθόντας μετὰ τὸ «ὡς εὖ παρέστητε», ἀπευθύνομεν πρὸς αὐτοὺς τὸν ἐπινίκιον ἀσπασμόν «Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ εὐχόμεθα ἐπιτυχίαν καὶ εὐδωσιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ παρόντος συνεδρίου.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς παρουσίας συνάξεως, δὲν εἶναι μόνον ἀποτέλεσμα ἄνωθεν φωτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ προσωπικῆς προσπάθειας. Πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ θελήσωμεν, διὰ νὰ ἐπιτύχη. Καὶ ἡ θέλησις αὕτη πρέπει νὰ ἐκδηλωθῇ εἰς σεβασμόν, εἰς εὐγένειαν, εἰς εὐπρέπειαν, εἰς σοβαρότητα. Ὁ οἰοσδήποτε ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ λόγου, τοῦ ἐλέγχου καὶ τῆς κρίσεως. Οὐδεὶς ὅμως ἐπιτρέπεται νὰ ἐκτραπῇ εἰς βιαιότητα, εἰς ἀπρεπείας, ἐφ' ὅσον ἐπιθυμοῦμεν νὰ συνεδριάσωμεν ὑπὸ τὴν αἰγίδα καὶ τὸν φωτισμὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ὁποῖου οἱ καρποὶ εἶναι «Χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια, ἀγαθωσύνη».

Ὁ γενικώτερος προβληματισμὸς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἀπὸ τὴν εἰς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ μα-

καριστοῦ ἡμῶν Ποιμενάρχου κυροῦ Ἀκακίου εἶναι ὁ ἑξῆς: Κατὰ τὴν ὑπόδειξιν καὶ ἀπαίτησιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Χιλῆς κ. Λεοντίου, διατυπωθεῖσαν ἔκτοτε, ἐγένετο ἐκλογὴ μεταξὺ τῶν Ἀρχιερέων καὶ ἀνεδείχθη Ἀρχιεπίσκοπος ὁ ἔχων τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης, Γαρδικίου Ἀὔξεντιος.

Ἡ τοιαύτη ἐκλογὴ σύμφωνος οὖσα μετὰ τὰ ἐν τῇ πράξει τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος συμβαίνοντα, ἡγεῖρε τὴν ἀντίρρησην ἐνίων παραγόντων ἐνιστώντων τὴν ἀνάδειξιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου «ψήφω κλήρου καὶ λαοῦ». Ἡ τοιαύτη ἀντίρρησης μετεβλήθη, ὑπαιτιότητι ζωηρῶν τινῶν παραγόντων εἰς σάλον καὶ δημαγωγικὸν θόρυβον, ζημιώσαντα τὸν Ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα καὶ ἐπαπειλήσαντα πρὸς στιγμὴν διάσπασιν.

Ἐν τῇ προσπάθειά Της ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, νὰ ἀποφύγῃ ναυάγια, ἠνέχθη ταπεινώσεις, ὕβρεις, ἀπειλὰς, ἀναιδεΐας, ἅτινα ὅμως ἅπαντα λησμονεῖ καὶ συγχωρεῖ τοὺς ὑποκνητάς, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε ὅλοι ἀνεγνώρισαν τὴν οὕτω διαμορφωθείσαν κατάστασιν, ὥστε σήμερον νὰ μὴ ὑφίσταται ζήτημα.

Καὶ ἰδοὺ εἰσερχόμεθα εἰς οὐσιαστικὰ προβλήματα τοῦ Ἱ. ἡμῶν ἀγῶνος, ὅπως εἶναι ἡ ἐξυπηρέτησις τῶν Παραρτημάτων, ἡ διασφάλισις τῶν κληρικῶν ὥστε νὰ ἔχουν μίαν ἐλπίδα περιθάψεως γηρατειῶν, ἡ κυκλοφορία τοῦ Περιδικιοῦ, ἡ σύστασις Οἰκοτροφείου, Ὁρφανοτροφείου, Γηροκομείου, καὶ πλείστα ἄλλα, ἅτινα συνδέτουν τὸν προβληματισμόν.

Ἐφ' ὅλων αὐτῶν καλούμεθα νὰ σκεφθῶμεν μετὰ ἡρεμίαν, μετὰ ἀξιοπρέπειαν, μετὰ ἀλληλοσεβασμόν «τῇ τιμῇ ἀλλήλοις προηγούμενοι», ἔχοντες ὑπ' ὄψιν, ὅτι εἴμεθα τὸ ἅλας τῆς γῆς, ὅπερ ἐὰν μωρανθῇ θὰ πρέπη νὰ ἐκβληθῇ, διὰ νὰ καταπατῆται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.

Ἐμπρὸς λοιπὸν μετὰ συνείδησιν τῶν εὐθυνῶν, ἃς ἀρχίσωμεν τοῦ ἔργου ἡμῶν, εὐχόμενοι καὶ αὐτῆς εὐδωσιν τοῦ ἔργου ἡμῶν.

Ἐν πρώτοις εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ σᾶς γνωρίσωμεν ἐν συντομίᾳ τὰ ἐπιτεύγματα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ἐφ' ὅλων τῶν προβλημάτων, ἅτινα ἀπασχολοῦν τὸν Ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα, ἵνα λάβητε μίαν ἀμυδρὰν εἰκόνα τούτων.

1ον) Ἦδη σήμερον εὐρισκόμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ σᾶς πληροφορήσωμεν, ὅτι διὰ τῶν ἐνεργειῶν ἡμῶν εἰς ἅπαντας τοὺς Ἱερούς Ναοὺς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἐδόθη ἡ ἄδεια, ὅπως λειτουργήσουν ἐλεύθερα καὶ ἐξυπηρετήσουν τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα. Ὡς δὲ ἀνεγνώσατε εἰς τὸ φύλλον «Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας» οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ ἐν Κρήτῃ, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἦσαν κλειστοί, σήμερον λειτουργοῦν ἐλεύθερα, δι' ὃ καὶ ἀπέστειλαν οἱ ἐνδιαφερόμενοι εὐχαριστήρια τηλεγραφήματα εἰς τοὺς ἀρμοδίους.

2ον) Ἡ ἐξυπηρέτησις τῶν πιστῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ μέγα μέρος ἐπετεύχθη διὰ τῆς χειροτονίας Ἱερέων. Καὶ διὰ τῶν συχνῶν περιοδειῶν τῶν Ἀρχιερέων εἰς ἅπαντα τὰ Παραρτήματα, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔλαβε γνῶσιν προσωπικῶς τῶν ἀναγκῶν

τῶν Παραρτημάτων, τὴν ἐπίλυσιν τῶν ὁποίων κατὰ δύναμιν ἐπιδιώκει. Συγχρόνως διὰ τῆς παρουσίας τῶν Ἀρχιερέων εἰς τὰ Παραρτήματα τονώνεται ἡ πίστις καὶ τὸ ἀγωνιστικὸν πνεῦμα τῶν πιστῶν καὶ οὕτω ὄχι μόνον στηρίζονται οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν, ἀλλὰ προστίθενται εἰς τὴν παράταξιν ἡμῶν καὶ νέα μέλη.

3ον) Ἡ ἐμπιστοσύνη τῶν Πιστῶν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον καὶ τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, συνεχιζομένη αὐξάνεται συνεχῶς καὶ ἤδη πλὴν τῶν ἀποστελλομένων οικονομικῶν ἐνισχύσεων αὐτῶν ὑπὸ τύπον δωρεῶν, οὗτοι προσφέρουν ἀθρόως καὶ ἀκίνητα δωρεὰν διὰ τὴν Ἱδρυσιν Ἱερῶν Ναῶν κ.δ.

Σήμερον διὰ τῶν γενομένων οικονομικῶν, περιορίζοντες τὰ ἔσοδα τῶν Γραφείων εἰς τὸ ἐλάχιστον, μὴδὲ τῶν Ἀρχιερέων ἀμειβομένων καὶ διὰ τῆς προσφοράς τῶν πιστῶν, ὁ Ἱερὸς ἡμῶν ἀγὼν εἶναι κάτοχος μιᾶς ἀξιολόγου περιουσίας εἰς ἀκίνητα, ἀνερχομένης εἰς 2.500.000 δραχμῶν περίπου.

Καὶ συγκεκριμένως ἐπ' ὀνόματι τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου εὐρίσκονται τὰ κάτωθι ἀκίνητα :

1ον) Τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος 32 Γραφεῖα ἡμῶν.

2) Ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Πειραιῶς, εἰς ὃν τελευταίως προσετέθη καὶ ἀγορασθεῖσα ἑτέρα οἰκοπεδικὴ ἔκτασις. Ὁ Ἱερὸς οὗτος Ναὸς εἶναι ὁ μεγαλύτερος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ μέχρι σήμερον ἐστοίχησε περίπου 500.000 δραχμῶν.

3ον) Ὁ ἐν Ἀθήναις Ἱερὸς Ναὸς τῆς Ἀγίας Φιλοθέης.

4ον) Ὁ ἐν Δομβραίνῃ Ἱερὸς Ναὸς Εὐαγγελιστρίας.

5ον) Ὁ ἐν Κατερίνῃ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἀγίου Γεωργίου.

6ον) Ἐν Ἀθήναις καὶ εἰς τὸν δῆμον Ἀγίας Βαρβάρας, Κορυδαλοῦ, ἔχομεν εἰς τὴν κατοχὴν μας, δύο συνεχόμενα οἰκόπεδα, ἐξ ὧν τὸ ἐν ἐδωρήθη, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν τρεῖς κτίσματα, τὸ δ' ἕτερον θὰ μετατραπῇ εἰς Ἱερὸν Ναὸν καὶ λίαν προσεχῶς θὰ λειτουργήσῃ.

7ον) Ὁ ἐν Ἀθήναις Ἱερὸς Ναὸς τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς. (Κάτωθεν τῆς Ἀκροπόλεως).

8ον) Ἱερὸς Ναὸς εἰς Φάρσαλα.

9ον) Ἱερὸς Ναὸς εἰς Σάμον.

10ον) Ἱερὸς Ναὸς εἰς Κάρυστον καὶ

11ον) Καὶ τὸ σπουδαιότερον ἐν Ἀθήναις καὶ εἰς τὴν περιοχὴν Τσακοῦ, τῆς συνοικίας Ἀγίας Παρασκευῆς ἀπεκτήσαμεν διὰ δωρεᾶς, οἰκοπεδικὴν ἔκτασιν 1.858 τετραγωνικῶν μέτρων, εἰς ἣν ὑπάρχει ὁ Ἱ. Ναὸς Κοιμήσεως Θεοτόκου καὶ ἔκτασις τοιαύτη, ἔνθα συντόμως θὰ ἰδρυνθῇ Οἰκοτροφεῖον καὶ Γηροκομεῖον, διὰ τὴν δημιουργίαν ἀφ' ἐνὸς μὲν στελεχῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἥτοι Ἱερέων, Ἱεροκλήρων καὶ Ἱεροψαλτῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐστίας περιθάλψεως τῶν ἐχόντων ἀνάγκην κληρικῶν.

Πέραν τούτων ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις, ἐμερίμνησαν ἐν τῷ μέτρῳ τῶν ὑφισταμένων οικονομικῶν δυνατοτήτων καὶ διὰ τήνσυν

ταξιοδότησιν τῶν ἀπομάχων κληρικῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν.

Καὶ οὕτω σήμερον περὶ τοὺς 10 Ἱερεῖς καὶ χῆραι Ἱερέων, λαμβάνουν τακτικῶς μηνιαίαν σύνταξιν 500—600 δραχμῶν—ποσόν, ὅπερ εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ αὐξήσωμεν, ἐφ' ὅσον τῇ βοήθειᾳ ὑμῶν αὐξηθοῦν τὰ ἔσοδα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ἐνισχύονται οικονομικῶς ἀπὸ τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν, ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, αἱ προσπάθειαι ἀνεγέρσεως Νέων Ἱερῶν Ναῶν, Θρησκευτικὰ Σωματεῖα καὶ Περιοδικὰ, Σύλλογοι, ὡς καὶ ἐκτάκτως Ἱερεῖς ἔχοντες ἀνάγκην ἐκτάκτου οικονομικῆς ἐνισχύσεως.

Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω δαπάναι ἀντιμετωπίζονται κυρίως, ἀπὸ τὸ κέρδος τῆς Κηροδοσίας 20 περίπου Ἱερῶν Ναῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς καὶ ἀπὸ τὰς διαφόρους δωρεὰς τῶν πιστῶν.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἕτεροι 25 περίπου Ἱεροὶ Ναοί, εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἀττικῆς, οἱ ὁποῖοι δὲν λαμβάνουν κηρὸν ἐκ τῶν Γραφείων, ἐξ ὧν, ἄλλοι μὲν συνεισφέρουν μίαν μικρὰν καὶ οὐχὶ τακτικῶς μηνιαίαν εισφοράν, ἄλλοι μόνον τὴν δισκοφορίαν ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος καὶ ἄλλοι ἀδιαφοροῦν ἐντελῶς καὶ οὐδὲν ποσόν προσφέρουν.

Τὸ σοβαρώτερον δὲ ἐξ ὧν εἶναι, ὅτι ἐκ τῶν 43 περίπου Παραρτημάτων ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, ἐλάχιστα Παραρτήματα ἐνισχύουν οικονομικῶς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν καὶ ταῦτα διὰ μικρῶν ποσῶν καὶ οὐχὶ τακτικῶς, τὰ περισσότερα δὲ οὐδεμίαν εισφοράν καταβάλλουν.

Δι' ἅπαντα τὰ Παραρτήματα ἤδη ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις, ἔχει ὀρίσει μίαν μηνιαίαν εισφοράν, ἥτις κυμαίνεται ἀπὸ 100—500 δραχμῶν, ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τῶν Παραρτημάτων καὶ λίαν συντόμως θὰ ἀνακοινωθῇ εἰς αὐτὰ τὸ καταβλητέον παρ' αὐτῶν ποσόν, ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὁποίου θὰ ἐξαρτηθῇ κυρίως ἀπὸ ὑμᾶς, οἵτινες εἰσθε οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς τὰς ἐπαρχίας σας.

Ἡ βοήθεια ὑμῶν σήμερον, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐποχὴν εἶναι ἀναγκαῖα καὶ ἀπαραίτητος καθ' ὅσον πλὴν τῶν Γενικῶν προβλημάτων, ὁ Ἱερὸς ἡμῶν ἀγὼν ἀντιμετωπίζει καὶ τὴν Ἱδρυσιν τοῦ ἀναφερομένου Οἰκοτροφείου—Γηροκομείου, τὸ ὁποῖον ἤδη ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν θὰ ἔδει νὰ εἶχεν ἰδρυθῇ, καθ' ὅσον ἐξ αὐτοῦ θὰ ἐξέλθουν τὰ μέλλοντα στελέχη τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, κατηρτισμένα καὶ διαπαιδαγωγημένα εἰς τὰς Πατερικὰς ἡμῶν Παραδόσεις καὶ ἐπὶ πλέον εἰς αὐτὸ θὰ εὔρουν τὰ ἀπόμαχα στελέχη τὰς περιποιήσεις τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς ζωῆς των, εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων, τοὺς ὁποίους κατέβαλλον διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Εἶτα ὠμίλησεν δι' ὀλίγων ὁ Ἅγιος Μαγνησίας τονίσας, ὅτι ἡ ἐκλογὴ τῶν ἐπισκόπων πρέπει τοῦ λοιποῦ νὰ γίνεται «ψήφῳ κλήρου καὶ λαοῦ» καὶ τινα ἄλλα. Δευτερολογῶν ὁ Ἅγιος Πρόεδρος ἐξέθεσε τὰς ἀπόψεις του ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω θέματος, ἀπαντήσας καταλλήλως εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Μαγνησίας λεχθέντα Ἀκολουθῶς ἔλαβον τὸν λόγον οἱ δύο ἄλλοι

Ἀρχιερεῖς, ὁ Ἅγιος Σαλαμῖνος καὶ ὁ Ἅγιος Λιαν-
λειάς, ἀναφερθέντες καὶ οὗτοι εἰς τὰ ὑπὸ συζήτησιν
θέματα καὶ ἀναπτύξαντες δυνατὴν ἐπιχειρηματολο-
γίαν ἐπ' αὐτῶν.

Σχετικῶς ὠμίλησαν ἐκ τῶν ἱερέων ὁ αἰδεσ. Μι-
χαὴλ Σαββόπουλος, Ἀντώνιος Παπακαλούσιος, Κων-
νος Παπαντωνίου, Ἀρχ. Γαβριὴλ Καλαμισάκης,
Ἀρχ. Ἀνεμπίδοτος Μπότσης, Ἀρχ. Χρυσάνθος
Βρέταρος κ. ἄ. Ἐπηκολούθησεν ἐν συνεχείᾳ μυστι-
κῇ ψηφοφορίᾳ μετὰ τῶν ἱερέων διὰ τὸ ἐπίμα-
χον ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τῶν ἐπισκόπων, **ἡς τὰ ἀπο-
τελέσματα παρέσχον τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς
τῶν Ἐπισκόπων μόνον ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων.** Γε-
νομένης ἀπολύσεως τὸ Συνέδριον διελύθη αἰσίως, ἐνῶ
ἅπαντες οἱ ἱερεῖς ἔμειναν πλήρως ἱκανοποιημένοι
ἐξ αὐτοῦ, ὑπογράψαντες τὸ ἀκόλουθον πόρισμα.

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΙΕΡΑΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Οἱ ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος προσελθόντες Κλη-
ρικοί τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων
Χριστιανῶν καὶ ἀποτελοῦντες τὸ Ἱερατεῖον αὐ-
τῆς, παρακολουθήσαντες τὰς ἐργασίας τοῦ Ἱερα-
τικοῦ Συνεδρίου, συνελθόντος ἐν Ἀθήναις τῇ 12)
25 Μαΐου 1964, ἀκούσαντες τὰς εἰσηγήσεις καὶ
ὁμιλίας τῶν διαφόρων ρητόρων, συσκεφθέντες καὶ
ἀνταλλάξαντες τὰς ἀπόψεις ἡμῶν, καταλήγομεν

ἀπὸ συμφώνου εἰς τὰ κάτωθι συμπεράσματα :

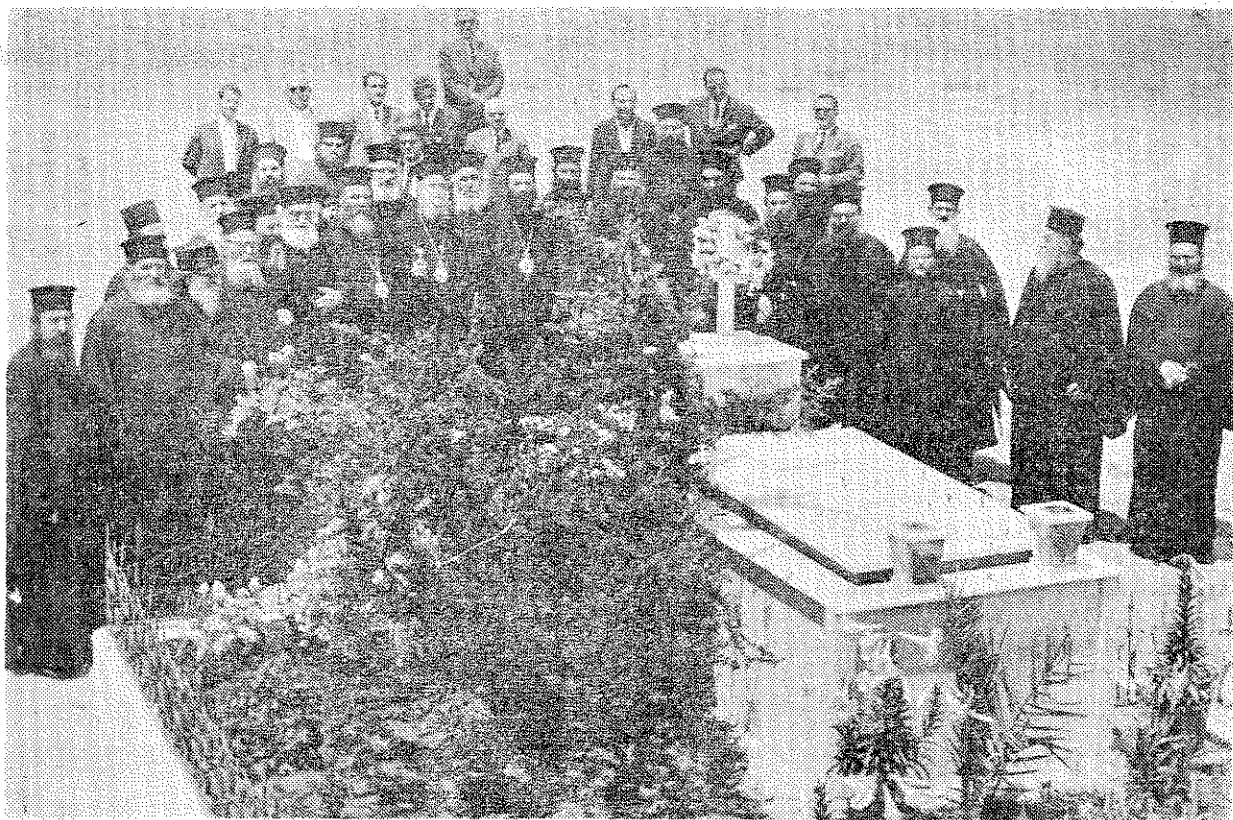
1. Ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγὼν ἔχει ἀνάγκην περισ-
σοτέρας συνοχῆς καὶ οὐσιαστικώτερας συνεργα-
σίας μετὰ τῶν ὅλων τῶν παραγόντων αὐτοῦ.

2. Θεωροῦμεν ὡς ὀριστικῶς λυθέν τὸ ζήτημα
τῆς διαδοχῆς τοῦ εἰς Κύριον ἐκδημήσαντος Ποι-
μενάρχου ἡμῶν καὶ διαδηλοῦμεν τὴν ἀφοσίωσιν
ἡμῶν πρὸς τὴν οὕτω ἀποφνημαμένην Ἱερὰν ἡμῶν
Σύνοδον.

3. Ὑποσχόμεθα ὅπως βοηθήσωμεν, κατὰ
δύναμιν, διὰ τὴν ἀνέγερσιν καὶ λειτουργίαν Οἰκο-
τροφείου καὶ Γηροκομείου, ἐπὶ τοῦ ἤδη παραχω-
ρηθέντος δωρεὰν οἰκοπέδου, ἀφ' ἐνὸς μὲν πρὸς
καταρτισμὸν στελεχῶν καὶ προστασίαν εὐσεβῶν
καὶ ἐναρέτων νέων ἐφιεμένων ἀνωτέρας μορφώσε-
ως, ἐφ' ἑτέρου δὲ διὰ τὴν δημιουργίαν στέγης
πρὸς περίθαλψιν τῶν ἀπομάχων Κληρικῶν.

4. Ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν διὰ
τὰ ληφθέντα μέτρα προστασίας τῶν κληρικῶν α)
πρὸς βελτίωσιν, ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ἀπόψεως
τοῦ πνευματικοῦ τούτων ἐπιπέδου, πρᾶγμα ὅπερ
θὰ ὠφελήσῃ αὐτὸν τοῦτον τὸν Ἱερόν ἡμῶν ἀγῶ-
να καὶ β) διὰ τὴν παροχὴν εἰς τοὺς ἀπομάχους
κληρικούς ἢ τὰς οἰκογενεῖας αὐτῶν, μηνιαίου οἰ-
κονομικοῦ βοηθήματος ὑπὸ τύπον συντάξεως.

5. Ἐκφράζεται ἡ εὐχή, ὅπως ληφθῇ μέριμνα
δι' ἱατρικὴν περίθαλψιν ἀπάντων τῶν Κληρικῶν,
μὲ τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως οὗτοι προσφέρωσι τὸ

Οἱ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς ἡμῶν μετὰ τοῦ Ἱερατείου, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ αἰοδίου Πρωθιεράρχου
ἡμῶν κυροῦ Ἀκακίου.

ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΗΤΙΚΟΝ

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ἀποσυνθέσεως, ἦλθε ξαφνικά, ὕστερα ἀπὸ πίεσι τοῦ Κράτους, τὸ πρῶτο ἐπίσημο βῆμα τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Πάπα: Ἡ υἱοθέτησις τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου.

Λίγοι ἔχουν, δυστυχῶς, ἐννοήσει τὴν σημασίαν τοῦ «παλαιοημερολογητικοῦ», ὅπως ὀνομάζεται, ζήτηματος. Οἱ περισσότεροι ἀποδίδουν σὲ στενοκεφαλιά τοῦ ἀγραμμάτου λαοῦ τὴν ἀντίδρασι τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, δείγμα καὶ αὐτὸ τῆς βαθεΐας περιφρονησεως ποὺ τρέφουν οἱ οἰηματίες ἐγγράμματοι πρὸς τοὺς ἀγραμμάτους. Ὅμως οἱ ἀγράμματοι αὐτοί, γιὰ νὰ ἀντιδράσουν ὅπως ἀντέδρασαν θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν, ἂν μὴ τί ἄλλο, θρησκευτικὸν ζῆλον καὶ ἐνδιαφέροντα πνευματικά, ποὺ τὰ ἐστερεῖτο ἡ

κατὰ δύναμιν μηνιαίως.

6. Ἀποκλείομεν εἰς τοὺς Κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίζωσι τοὺς πρὸς Ἀρχιερατείαν ἐκλογίμους καὶ δίδομεν ἀνεπιφυλάκτως τὸ δικαίωμα τοῦτο μόνον εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ δὲν δεχόμεθα τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὑποβληθέντος ἐν ὥρᾳ συνεδριάσεως σχετικῶς ψηφίσματος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

7. Προσέτι ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν δι' ὅσας ἐπεδαφιλεύθησαν ἡμῖν περιποιήσεις καὶ ἀναχωροῦντες διὰ τὰς ἐπαρχίας ἡμῶν, διακατεχόμεθα ὑπὸ εἰλικρινοῦς Σεβασμοῦ, μεθ' οὗ καὶ διατελοῦμεν

Οἱ Σύεδροι

Ἔπονται αἱ 4 ὑπογραφαὶ τῶν Σεβασμ. Ἀρχιερέων ἡμῶν καὶ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου.

μαῖα τῶν ἀδιαφόρων ποὺ ἀκολούθησαν χωρὶς καὶ νὰ γνωρίζουν πῶς τίθεται τὸ πρόβλημα, τὴν πλειοψηφία τῶν ἱεραρχῶν. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς φωτισμένους θεολόγους καὶ τοὺς ὁπαδοὺς τῶν δὲν ἔδειξε πάντως σημεῖα ἀγωνίας μπροστὰ στὸ φαινόμενο αὐτὸ τοῦ διαχωρισμοῦ τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας οὔτε ζήτησε νὰ βρῇ μιὰ ἀπάντησι στὴν γεμάτη πόνο κραυγὴ τόσων χιλιάδων πιστῶν. Ἡ πλειοψηφία ἦταν μὲ τὸ μέρος τῶν. Οἱ ἀριθμοὶ πάντοτε τοὺς ἔδιναν τὸ αἶσθημα τῆς ἀσφαλείας. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, οὔτε τοὺς ἀριθμοὺς δὲν εἶχαν μὲ τὸ μέρος τῶν. Γιατὶ ἂν ἦταν λίγες χιλιάδες οἱ Παλαιοημερολογίτες καὶ ἑκατομμύρια οἱ ἀκολουθήσαντες τὸ νέο ἡμερολόγιο, ὅμως αὐτὲς οἱ λίγες χιλιάδες ἦταν χιλιάδες πιστῶν, πονούντων τὴν Ἐκκλησίαν, ἐνῶ μέσα στὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀδιαφόρων, τῶν ὀλιστῶν καὶ τῶν ἀθέων, ὁπαδῶν τοῦ νέου ἡμερολογίου ἦταν ζήτημα ἂν μπορούσες νὰ βρῇς λίγες χιλιάδες πραγματικῶν πιστῶν. Ἐχλεύασαν μόνον τοὺς ἀπλοϊκοὺς αὐτοὺς νέους ὁμολογητὰς τῆς Ὁρθοδοξίας, λέγοντας, ὅτι ἀπὸ δεισιδαιμονία δὲν θέλουν νὰ διορθώσουν τὸ ὥρολόγιό τους ποὺ δὲν πάει καλά. Ὅμως δὲν ἦταν ἐκεῖ τὸ πρόβλημα. Δὲν εἶχαν δίκην νὰ κατηγοροῦν τοὺς παλαιοημερολογίτες, ὅτι μαλώνουν γιὰ ἓνα ἡμερολόγιο. Τὸ ζήτημα δὲν ἦταν ποῦ ἀπὸ τὰ δύο ἡμερολόγια εἶναι σωστὸ. Εἶναι γνωστὸ, ὅτι καὶ τὰ δύο ἡμερολόγια εἶναι ἀνακριβῆ. Οὔτε οἱ Παλαιοημερολογίτες ἐπέμειναν στὸ παλιὸ ἡμερολόγιο, οὔτε οἱ Νεοημερολογίτες ἔφεραν τὸ νέο ἡμερολόγιο, γιὰ λόγους ἀστρονομικῆς ἀκριβείας. Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον ἀπεφασίσθη ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου στὴν

Ἑλλάδα οὔτε ἀστρονομικὸς οὔτε θεολογικὸς ἦταν. Ἐπρόκειτο ἀπλῶς γιὰ μ' ἓνα ἀπὸ τὶς πολλὰς ὑποχωρήσεις τῆς ὑποδουλωμένης στὸ κράτος ἱεραρχίας πρὸς τὸν κύριό της ποὺ τῆς τὸ ζήτησε γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὶς ἐμπορικὰς του συναλλαγὰς.

Ὁ λόγος ὅμως τῆς ἀρνήσεως τῶν Παλαιοημερολογιτῶν νὰ συμμορφωθοῦν ἦταν θεολογικώτατος καὶ ἐπῆγγαζε ἀπὸ βαθεῖα ἐκκλησιαστικὴ συνείδησι.

Ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀγ. Μεγ. Γεωργίου εἰς Σέδες Θεσσαλονίκης, λειτουργοῦντος τοῦ Σεβασμ. Ἀγίου Σαλαμίνος κ. Γεροντίου μετὰ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Παΐσιου, Παντελεήμονος, Ἰλαρίωνος, Ἰακώβου καὶ Αἰδέου. Νικολάου.

Πράγματι ἡ λειτουργικὴ ἁρμονία τοῦ Χριστοῦ διεκλυβεύετο χάριν πολιτικῶν συμφερόντων, μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου ἐπὶ ἤρχετο διάσπασις τῆς λειτουργικῆς συμπνοίας μεταξὺ τῆς ἐλληνικῆς ἐκκλησίας καὶ ὄλων τῶν ἄλλων ὁρθοδόξων ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖες διατηροῦν μέχρι σήμερον τὸ παλιὸ ἡμερολόγιο καὶ δὲν ἐπρόκειτο μόνον γιὰ μία ἀκαταστασία στὴν λειτουργικὴ ζωὴ τῆς στρατευομένης ἐκκλησίας, ἀλλὰ διεκόπτετο καὶ ἡ συνέχεια τῆς λειτουργικῆς ζωῆς τῆς στρατευομένης μετὰ τὴν θριαμβεύουσα ἐκκλησία.

Ὅταν στὴν Ἑλλάδα οἱ καμπάνες καλοῦν τοὺς πιστοὺς νὰ γιορτάσουν τὰ Χριστούγεννα καὶ οἱ ψαλτάδες ψέλνουν χαρμόσυνα τὸ «Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε», τὰ ἑκατομμύρια τῶν ὁρθοδόξων ἀδελφῶν μας σὲ ὁλόκληρο τὸν ὑπόλοιπο κόσμον καὶ στὸ Ἅγιον Ὄρος, βρίσκονται ἀκόμη στὴν Σαρακοστή, καὶ δὲν ἀκοῦν τίς καμπάνες, οὔτε ψέλνουν μαζί μας τοὺς χαρούμενους ὕμνους τῶν Χριστουγέννων.

Τὶ χειρότερο μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς γιὰ τὴν ἐκκλησία ἀπὸ τὴν διάσπασιν αὐτὴν τῆς λειτουργικῆς συμπνοίας πὺν μᾶς ἀπομακρύνει ψυχικὰ ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὁρθοδόξους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς πρὸ ἡμῶν ὁρθοδόξους, ἀπὸ τὴν θριαμβεύουσα ἐκκλησία τῶν ἐν Χριστῷ καμηνέντων, ἀπὸ τοὺς ἁγίους πὺν ἐώρταζαν καὶ λειτουργοῦσαν, μετὰ τὸ παλιὸ ἡμερολόγιο πὺν ἀρνηθήκαμε ἐμεῖς;

Τόσοι κόποι τῶν Πατέρων μας, τόσαι σύνοδοι χρειάσθηκαν γιὰ νὰ θεσπισθῇ τὸ ἐορτολόγιο αὐτό! Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ ὑπάρξῃ λειτουργικὴ εὐρυθμία! Μεταξὺ τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν. Γιατὶ αὐτὴ ἡ εὐρυθμία καὶ σύμπνοια ἐκφράζει τὴν ἐσωτερικὴν λειτουργικὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὴ εἶναι πὺν κάνει τὴν ἐκκλησία καὶ αἰσθητῶς μία παρὰ τὴν πολυπλοκότητα τῶν κατὰ τόπους ἐκκλησιῶν.

Τὴν ἐκκλησία δὲν τὴν ἐνοποιεῖ, ἡ σκληρὴ πειθαρχία καὶ ἡ ὑπακοὴ σὲ μιὰ καθωρισμένη ἱεραρχία πὺν ἔχει γιὰ κορυφὴ ἓνα καὶ μόνον ἄτομον, πὺν ἰσχυρίζεται, ὅτι ἀντικαθιστᾷ τὸν Χριστὸ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ ἡ μυστικὴ κοινωνία στὸ σῶμα καὶ στὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Κάθε ἐκκλησία, ὅπου τελεῖται ἡ Θεία Εὐχαριστία καὶ ἡ πὺν εἶναι συναγμένοι οἱ πιστοὶ «ἐπὶ τὸ αὐτό», ἀποτελεῖ τὴν ὁλοκληρωμένην εἰκόνα τῆς μιᾶς Ἀγίας καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς ἐκκλησίας. Αὐτὸ πὺν κάνει, ὥστε μία ἐνορία νὰ ἀποτελῇ ἓνα σῶμα μετὰ τίς ἄλλες ἐνορίες, καὶ μία ἐπισκοπὴ νὰ ἀποτελῇ ἓνα σῶμα μετὰ τίς ἄλλες ἐπισκοπές, εἶναι ἡ μυστικὴ κοινωνία ὄλων στὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ.

Ἡ ἐνότης λοιπὸν τῆς ἐκκλησίας εἶναι δεσμός μυστικός πὺν χαλκεύεται κατὰ τὴν θείαν εὐχαριστία, ὅταν οἱ πιστοὶ μεταλαμβάνουν τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ χριστιανοὶ εἶναι ἓνα σῶμα, τόσο ὅσοι ζοῦνε σήμερον ἐπάνω στὴ γῆ, ὅσο καὶ αὐτοὶ πὺν ἔζησαν πρὶν ἀπὸ μᾶς στοὺς αἰῶνες πὺν πέρασαν, καὶ ὅσοι θὰ ζήσουν στὰ χρόνια πὺν θάρθουν καὶ αὐτὸ γιὰτὶ ἔχουμε κοινὴ ρίζαν, τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. «Εἷς ἄρτος ἐν σῶμα οἱ πολλοὶ ἔσμεν· οἱ γὰρ πάντες ἐκ τοῦ ἑνὸς ἄρτου μετέχομεν». Δὲν εἶναι λοιπὸν δι-οικητικὴ, δὲν εἶναι πειθαρχικὴ, οὔτε οργανωτικὴ ἡ ἐνότης τῆς ἐκκλησίας, ἀλλὰ λειτουργικὴ. Γι' αὐτὸ ἔχει τόσο μεγάλη σημασία τὸ ἐορτολόγιο. Ἡ ἐνότης

πὺν πηγάζει ἀπὸ τὴν Θείαν Εὐχαριστίαν, τὴν μία Πίστιν καὶ τὸ ἓνα βάπτισμα, παύει νὰ εἶναι ἐξωτερικὰ ἔκδηλη, ὅταν ὑπάρχει λειτουργικὴ ἁρμονία. Ἡ μορφή καὶ τὰ λόγια τῆς λειτουργίας ἔχουν καθορισθῇ, ὥστε ὅλες οἱ ἐκκλησίες νὰ λατρεύουν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο τὸν Θεόν. Καὶ τὰ μηναῖα περιέχουν τὸ τί θὰ ψαλῇ σὲ κάθε ἑορτῇ. Ἐτσι καμμιὰ παραφωνία δὲν μπορεῖ νὰ διαταράξῃ τὴν λειτουργικὴν ἁρμονίαν γιὰτὶ καὶ ἡ μουσικὴ καὶ ἡ εἰκονογραφία πὺν λέγονται καὶ αὐτὲς λειτουργικὲς τέχνες, ἔχουν τὸ ἴδιον καθορισθῇ ὥστε νὰ μὴ μπορῇ ὁ κάθε ἁγιογράφος ἢ ὁ κάθε ψάλτης νὰ εἰκονογραφή ἢ νὰ ψάλλῃ, κατὰ τὴν φαντασίαν του, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἀναγκασμένος νὰ προσαρμόσῃ τὴν προσωπικὴν του τέχνην καὶ ἱκανότητα στὰ πρότυπα τοῦ πὺν αὐστηροῦ πνευματικοῦ ρεαλισμοῦ. Ἐτσι ἔχει καθορισθῇ καὶ τὸ ἐορτολόγιο γιὰ νὰ μὴ μπορῇ ὁ κάθε ἱερεὺς νὰ ἐορτάξῃ, ὅποτε θέλει τίς ἑορτές πὺν θέλει, ἀλλὰ νὰ ὑπάρχῃ πλήρης κοινωνία προσευχῶν ἀνάμεσα σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς τῆς γῆς. Ὅτι λοιπὸν κάνει ὁ ζωγράφος πὺν ζωγραφίζει κατὰ τὰ δικά του γούστα τίς εἰκόνες τῆς ἐκκλησίας, περιφρονώντας τὴν παράδοσιν, ὅπως καταστρέφει τίς λειτουργικὲς εὐρυθμίες ὁ ψάλτης πὺν ἀντὶ νὰ ψάλλῃ τραγουδάει μέσα στὴν ἐκκλησία θεατρικά, ἔτσι ἐχάλασαν τὴν λειτουργικὴν ἁρμονίαν τῆς Ὁρθόδοξου ἐκκλησίας οἱ Ἕλληνες ἱεράρχαι πὺν ἀποφάσισαν νὰ ἀκολουθοῦν στὴν Ἑλλάδα ἄλλο ἐορτολόγιο διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνο πὺν ἀκολουθοῦν οἱ ἄλλες ὁρθόδοξες ἐκκλησίες καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐτσι ἄλλον ἁγίον ἐορτάζουν καὶ ἄλλα τροπάρια ψάλλουν στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἄλλον ἁγίον ἐορτάζουν καὶ ἄλλα τροπάρια ψάλλουν στὴν Θεσσαλονίκην, ἄλλη μέρα ἐορτάζεται ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου στὴν Ἀθήναν καὶ ἄλλη, στὰ Ἱεροσόλυμα, στὴν Ἀντιόχεια ἢ στὴ Μόσχαν. Τὸ πόσο τραγικὴ εἶναι αὐτὴ ἡ παραφωνία εἶναι δύσκολο νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸ στὴ χώρα μας, λόγῳ τῶν ἀποστάσεων. Γίνεται ὅμως πολὺ ὀδυνηρὰ ἀντιληπτὸ ἀπὸ αὐτὸν πὺν ταξιδεύει στὴν Εὐρώπην καὶ ὁ ὁποῖος βλέπει μέσα στὴν ἴδια πόλιν, σὲ γειτονικὲς συνοικίες, τοὺς μὲν Ρώσους νὰ ἐορτάζουν ἄλλην ἑορτήν, τοὺς δὲ Ἕλληνας ἄλλην. Ἡ ἀκούει τίς καμπάνες τῆς ἐλληνικῆς ἐκκλησίας νὰ καλοῦν τοὺς πιστοὺς, ὅταν οἱ καμπάνες τῆς ρωσικῆς ἐκκλησίας παραμένουν βουβές. Καὶ διερωτᾶται τότε ἂν καὶ οἱ δύο ἐκκλησίες εἶναι ὁρθόδοξες. Δὲν ἔγινε λοιπὸν ἀντιληπτὸ στὴν Ἑλλάδα τὸ πόσο σοβαρὰ ὑποχώρησις ὑπῆρξε πρὸς τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου, καὶ τί πλήγμα κατεφέρετο κατὰ τῆς ἐκκλησίας μετὰ τὴν κατάργησιν τοῦ παλίου καὶ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἐορτολογίου. Ἀλλὰ καὶ ἂν μερικοὶ τὸ ἀντελήφθησαν, δὲν εἶχαν τὴν δύναμιν νὰ σηκώσουν τὸ ἀνάστημά τους καὶ νὰ κηρύξουν τὴν ἀλήθειαν. Κανένας σοφὸς καὶ κανένας δυνατὸς κατὰ κόσμον, δὲν βρῆκε λέξεις νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ἐτσι ἀπεδείχθη γιὰ πολλοστή φορὰ, ὅτι «ὁ Θεὸς τὰ ἀσθενῇ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο, ἵνα κατασχύνῃ τὰ ἰσχυρά», καὶ ὅτι «ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν». Γιατὶ, ἐνῷ οἱ σοφοὶ σιωποῦσαν καὶ ἀπεδέχοντο, οἱ ἀγγράμματοι πιστοὶ ἐξεγείροντο. Καὶ αὐτοὶ «οὐχ ὥσπερ οἱ μωροὶ τοῦ κόσμου σοφοὶ μωρὰ ἐλάλησαν». Δὲν ἀναλύθηκαν σὲ ἀστρονομικὰς θεωρίας καὶ μαθηματικὸς ὑπολογισ-

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ-ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἐν Ναζιανζῷ μεταβὰς διευθετεῖ ἐκκλησιαστικὰς ἀνωμαλίας. Ἐν Καισαρείᾳ ἐκφωνεῖ τὸν περίλαμπρον ἐκείνον Ἐπιτάφιον λόγον πρὸς τὸν ἀγαπητὸν αὐτοῦ φίλον τὸν μέγαν Βασίλειον, παρέχων καὶ ἐκεῖ τὰς δεούσας ὑπηρεσίας διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν εὐταξίαν. Ἐν Ἀριανζῷ συντάσσει ποιήματα θρησκευτικῆς ὑποθέσεως ἀντιδρῶν εἰς παρόμοια αἵρετικῶν φρονημάτων τοῦ Ἀρείου καὶ τοῦ Ἀπολινάριου. Ἐπίσης, ἵνα ματαιώσῃ τὴν γνωστὴν διαταγὴν τοῦ ἀποστάτου Ἰουλιανοῦ τὴν ἀπογορεύουσαν τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν παιδείαν εἰς τοὺς χριστιανούς, ἵνα οὕτω καταστῶσιν ἀγράμματοι καὶ ἀπαιδευτοί, ὁ θεῖος Γρηγόριος ἐνδιατρίβει εἰς τὴν σύνταξιν ποιημάτων ἐφαρμιλλῶν τῶν ἀρχαίων ἑλλήνων ποιητῶν, μὲ χριστιανικῆς ὑποθέσεως θέμα, ὥστε ἐπ' αὐτῶν ἐκπαιδευόμενοι οἱ χριστιανόπαιδες νὰ μορφοῦνται καταλλήλως καὶ οὕτω ἀποβῇ ἄστοχος ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ Ἰουλιανοῦ.

Ἐκεῖνο δ' ὅπερ ἰδιαίτερος καταπλήσσει, εἶναι ὅτι, παρὰ τοὺς τόσους κόπους καὶ φροντίδας, ὁ θεῖος Πατὴρ οὐδέποτε ἀπεχωρίσθη τὴν ἄκραν ἐγκράτειαν, τὴν αὐστηρὰν νηστείαν καὶ τὴν μακρὰν προσευχήν. Εἶναι πάγκοινον εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἄνδρας τοὺς διακριθέντας ἐπὶ ὑψηλῇ διανοίᾳ καὶ ἐνθέῳ βίῳ, τὸ ὅτι ἡ καλλιέργεια τῆς ψυχῆς καὶ τῆς διανοίας αὐτῶν ἐπετεύχθη ἐν τῇ ἀπονεκρώσει τοῦ σώματος. Τὸ ρητὸν «*Παρεῖα γαστήρ λεπτὴν οὐ τίττει νόσον*» ἔχει ἐπιβεβαιωθῇ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων. Ἡ ἀναπτέρωσις τοῦ νοῦ εἰς ὑψηλότερας ἀναβάσεις τῶν χαμαιζήλων καὶ ἐπικύρων ἀδύνατον ἄλλως νὰ κατορθωθῇ εἰμὴ διὰ τῆς ἐπὶ τὸ ἐλάχιστον δυνατὸν ἐλαττώσεως τοῦ σαρκίνου φορτίου.

Καὶ ὁ θεῖος Παῦλος τοῦτο βεβαίως «εἰ καὶ ὁ ἔξω ἄνθρωπος ἡμῶν διαφθείρεται, ἀλλ' ὁ ἔσω ἡμῶν ἀνακαινύεται» (Β' Κορινθ. 4, 16).

Ἐν τοιαύτῃ ἀφανείᾳ ζήσας ὁ θεῖος Γρηγόριος δεκαετίαν περίπου ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τῇ 25ῃ Ἰαννουαρίου τοῦ 391, ἄγων ἡλικίαν 66 περίπου ἐτῶν. Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ἀλ-

λὰ καὶ ἡ κοινὴ τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν συνείδησις ταχέως ἐτίμησε τὴν μνήμην αὐτοῦ ὡς ἀγίου, καὶ εἰς ἀπόδειξιν τῆς μεγάλης πρὸς αὐτὸν εὐλαβείας ἐζητήθη ἡ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐκ Ναζιανζοῦ ἀνακομιδὴ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ λειψάνου. Τμήματα τοῦ ἱεροῦ λειψάνου ἔκτοτε διενεμήθησαν χάριν ἀγιασμοῦ εἰς πολλὰ μέρη, ἡ δὲ τιμία αὐτοῦ κάρα κοσμεῖ σήμερον τὴν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει ἱερὰν βασιλικὴν καὶ Πατριαρχικὴν Μονὴν τοῦ Βατοπαίδιου.

Ὁ θεῖος Γρηγόριος ὡς γνωστὸν συνεορτάζει καὶ τὴν 30 Ἰαννουαρίου ὁμοῦ μετὰ τῶν ἰσοτίμων καὶ ἰσοστασίων ἐτέρων Ἀγίων Ἱεραρχῶν Βασιλεῖοῦ τοῦ Μεγάλου καὶ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Ὁ συνεορτασμός αὐτοῦ ὡς ὁμοτίμου μετὰ τῶν ἄλλων Ἱεραρχῶν τῶν μεγάλῃ φήμῃ ὡς οἰκουμενικῶν διδασκάλων χαιρόντων, δηλοῖ τὴν ἐκτίμησιν, τὴν ὁποίαν ἡ κοινὴ συνείδησις περὶ τοῦ θείου Γρηγορίου ζώντος καὶ μετὰ θάνατον ἔφερε.

(Συνεχίζεται)

Ἑποικοδομητικὴ Στήλη

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤῳ ΑΛΗΘΟΥΣ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΣ

Ἡ εὐδαιμονία εἶναι πόθος καθολικὸς καὶ ἀκατάσχετος πάντων τῶν θνητῶν. Τὴν εὐδαιμονίαν ἐπιθυμοῦσι πάντες οἱ ἄνθρωποι καὶ διὰ τὴν ἀπόκτησιν αὐτῆς ἐργάζονται, μοχθοῦσι καὶ ἀγωνίζονται ἀνευ ἀναπαύλας. Αὕτη ἀποτελεῖ τὴν δίψαν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ὁποίαν, ἐὰν οὗτος δὲν ἐπιτύχῃ, διψᾷ διαρκῶς καὶ λυπεῖται.

Ἀλλὰ, εἰς τί ἀναζητεῖ τὴν εὐδαιμονίαν ὁ ἄνθρωπος; Ματαίως καὶ ἀσκόπως ἀναζητεῖ αὐτὴν εἰς τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ, ἅτινα ὡς ὕλικά καὶ ἄστατα, οὐδόλως δύνανται νὰ καταπαύσωσι τὴν δίψαν του. Διότι, τὸ ἄκρον ἀγαθόν, ὅπερ τοσοῦτον σφοδρῶς ἐπιποθεῖ ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ ματαίως ζητεῖ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ νὰ εὑρῇ, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ὑλικόν τι πρᾶγμα, ἐπεὶ καὶ ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου ἡ κυρίως τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου ὀρεγομένη, δὲν εἶναι ὕλη, ἀλλ' οὐσία ἄυλος καὶ πνευματικὴ.

Καὶ τῷ ὄντι, οὐδέποτε ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἀληθινὴν εὐδαιμονίαν καὶ χαράν, οὔτε ὅταν κερδαῖν πλοῦτον πολὺν καὶ ἀγαθὰ πολλά, οὔτε ὅταν τιμᾶται καὶ δοξάζεται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων διὰ κατορθώματα κοσμικά, οὔτε ὅταν περιστοιχίζεται ὑπὸ πλήθους θεραπόντων καὶ ὑπηρετῶν καὶ βυθίζεται εἰς τὰς ἐπιγείους καὶ σωματικὰς ἡδονὰς καὶ ἀπολαύσεις, καθὼς αἰσθάνεται, ὅταν πράττῃ τὸ καλὸν καὶ φυλάττῃ μετ' ἀκριβείας τὸν νόμον καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ. Μόνον ἡ ἐκ τῆς πράξεως τῆς ἀρετῆς εὐδαιμονία εἶναι ἀξία τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου, καὶ συμπαράμενει αὐτῷ πάντοτε, πᾶσα δὲ ἐπίγειος καὶ σωματικὴ ἡδονή, ὡς ἀπόλαυσις τῆς ἁμαρτίας οὐσα, πρὸς στιγμὴν μόνον ἐν καιρῷ τῆς ἀπολαύσεως εὐφραίνει καὶ τέρπει, εὐθὺς δὲ ὕστερον ἀποβαίνει πι-

σμούς, ἀλλὰ μίλησαν στὸ ὄνομα τῆς παραδόσεως, τὴν ὁποία αἰσθάνονται σὰν πρᾶγμα ἱερὸ πὺν δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ καταπατῇ χάριν τῆς συνεχῶς ἀπαρνούμενης τῆς ἀπόψεως τῆς ἐπιστήμης ἢ τοῦ πολιτικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ συμφέροντος μιᾶς χώρας. Ἀλλὰ «τοὺς διδασκτοὺς Θεοῦ οἱ μαθηταὶ τῶν σοφῶν τοῦ αἰῶνος τούτου ἀνθρώπων ἡγοῦνται μωρούς». Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ μέχρι σήμερα τοὺς Παλαισημερολογίτας τὰς θεωροῦν μωρούς, θρησκοῦληπτους, δεισιδαίμονας κ.τ.τ. καὶ χαίρονται γιὰ τὴν δικὴν τους γνῶσιν πὺν τοὺς κάνει νὰ στέκωνται πᾶνω ἀπ' αὐτὰς τῆς «λεπτομέρειες» καὶ νὰ μὴ δημιουργοῦν ζητήματα γιὰ τὸ «τίποτε».

(Ἐκ τοῦ ὑπερόχου βιβλίου «κατὰ Ἐνωτικῶν» τοῦ διαπρεποῦς ἱατροῦ κ. Ἀλεξίου Καλομοίρου)

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΕΡΩΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Υπό τὸν ὡς ἄνω τίτλον ἐκυκλοφόρησεν ἐσχάτως τὸ βιβλίον τοῦ θεολόγου κ. Π. Πάσχου, τὸ ὁποῖον περιέχει μελετήματα ἐπὶ πνευματικῶν θεμάτων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μὲ λίαν ἐνδιαφέρον καὶ γλαφυρὸν ὕφος περιγραφομένων καὶ δημιουργούντων εἰς τὸν ἀσυνείδητον ψυχικὴν ἀνάτασιν, πνευματικὴν ἔξαρσιν, ἀναβάσεις καὶ θεωρίας ὑψητεῖς.

Συνιστῶμεν ἐκδήτως τὸ ἀνωτέρω βιβλίον, εἰς εἰς ὅσους ἐπιθυμοῦν νὰ ἐντρυφήσουν εἰς θέματα ἀφορῶντα τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ νὰ διδασκῶν παρ' ἐνὸς ἀρίστου θεολόγου, ὅσα ἐξ ἄλλων βιβλίων ἀμφισβητουμένου θρησκευτικοῦ περιεχομένου κακῶς διδάσκονται, λόγω διαστρωφῆς τῆς ἀληθείας καὶ παρερμηνείας θεμελιωδῶν θρησκευτικῶν ζητημάτων.

κροτέρα χολῆς, καὶ τὰ ὀλέθρια αὐτῆς ἀποτελέσματα διαρκοῦσι πολλάκις μέχρι τέλους τῆς ζωῆς τοῦ πρᾶξαντος τὴν ἁμαρτίαν.

Πράττων λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀρετὴν πάντοτε συμφώνως πρὸς τὰ θεῖα προστάγματα, ἔχει καὶ τὴν συνειδήσιν ἡσυχον πρὸς τὸ μέλλον διὰ τὴν πιστὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ὀφειλομένου καθήκοντος. Καὶ ἐν τῇ ἡσυχᾷ ταύτῃ καὶ γαλήνῃ τῆς συνειδήσεως μεγίστην καὶ τῷ ὄντι ἀληθινὴν αἰσθανόμενος χαρὰν καὶ εὐδαιμονίαν εὐδαιμονεῖ μὲν καὶ χαίρει σχετικῶς ἐν τῷ παρόντι βίῳ. Ἀλλ' ἀναμένει μετὰ σταθερᾶς ἐλπίδος καὶ πεποιθήσεως καὶ τὸ ἀπόλυτον τῆς εὐδαιμονίας ἐν τῇ μελλούσῃ αἰωνίῳ ζωῇ ἐκ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, ὅστις μέλλει κατὰ τὰς ἀψευδεῖς Αὐτοῦ ἐπαγγελίας νὰ βραβεύσῃ καὶ νὰ ἀνταμείψῃ τοὺς ἐν ὑπομονῇ πράξαντας τὸ ἀγαθὸν μετὰ ζωὴν αἰώνιον, ἐν τῷ φωτὶ τῆς θείας δόξης.

Ἡ ἐπίτευξις λοιπὸν τῆς τελείας καὶ ἀληθινῆς καὶ ἀμεταπτώτου εὐδαιμονίας ἀπόκειται ἐν τῇ ἄλλῃ ζωῇ τῇ αἰωνίῳ, τῇ ἀληθῶς μακαρίᾳ καὶ ἀταλαιπώρῳ μετὰ τὴν παρούσαν τὴν πλήρη τοσοῦτων καθημερινῶν ταλαιπωριῶν καὶ στεναγμῶν.

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ προφητᾶναξ Δαβὶδ, καίπερ ἔχων πάντα τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς ὡς βασιλεὺς, ἡσθάνετο ὁμῶς, ὅτι ἦτο ἀδύνατον εἰς αὐτὸν νὰ εἶναι μακάριος, κατὰ πάντα πεπληρωμένος ὅθεν καὶ ἔκραζε λέγων: «Ὁν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχὴ μου πρὸς σέ, ὁ Θεός. Πότε ἤξω καὶ ὀφθῆσομαι τῷ προσώπῳ σου; Χορτασθῆσομαι ἐν τῷ ὀφθῆναι μοι τὴν δόξαν σου.» (Ψαλμ. μὲν 1, 15-16) Ἄς καταφρονῶμεν ὅθεν τὰ ἐπιγεια καὶ πρόσκιμα ἀγαθὰ ὡς ἀνωφελεῖ καὶ μάταια καὶ πολλῆς ψυχικῆς βλάβης πρόξενα καὶ ἃ ἔχωμεν ἐστραμμένην τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν ἡμῶν πρὸς τὰ ἐν οὐρανοῖς ἀγαθὰ, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ οἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσι Αὐτόν. (Κορινθ. Α' κεφ. Β' στίχ. 9).

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΛΕΘΡΙΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ

Ἐκυκλοφόρησεν ἐσχάτως τομίδιον ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ Τεκτονισμός». Ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ἀλέξανδρος Τζαζόπουλος, ἐναντίον τοῦ ὁποῖου ἠγέρθη σφοδρὰ πολεμικὴ, ὡς μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑλληνικῆς Ἀντικαρκινικῆς Ἐταιρείας, ἀναδημοσιεύει παλαιότερα κείμενα τεκτονικῆς προελεύσεως, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ Τεκτονισμὸς δὲν εἶναι θρησκευτικὴ ὁργάνωσις, οὐδὲ σωματεῖον ἐπιδιώκον θρησκευτικὸς σκοποὺς καὶ οὐδόπως ἔχει ἀντιθρησκευτικὸν καὶ ἀντιχριστιανικὸν χαρακτῆρα.

Συνεπῶς, κατὰ τὸν συγγραφέα, εἶναι τελείως ἀδικαιολόγητος ὁ δημιουργηθεὶς ὑπὸ διαφόρων θρησκευτικῶν ὁργανώσεων θόρυβος.

Ψεύδονται ἀσυστόλως οἱ κύριοι Μασσῶνοι μὲ τὰ ἐκτιθέμενα ὑπ' αὐτῶν ἐν τῷ ὡς ἄνω βιβλίῳ, καθότι τοῖς πᾶσι γνωστὸν τυγχάνει, ὡς πανθομολογεῖται ὑπὸ διακεκριμένων καὶ εἰδικῶς ἀσχοληθέντων μὲ τὴν Μασσωνίαν προσωπικοτήτων, ὅτι: «ἡ Μασσωνία δὲν εἶναι ἀπλῆ τις φιλανθρωπικὴ ἐνωσις ἢ φιλοσοφικὴ Σχολή, ἀλλ' ἀποτελεῖ μυσταγωγικὸν σύστημα, ὅπερ ὑπομνήσκει τὰς παλαιὰς ἐθνικὰς μυστηριακὰς θρησκείας ἢ λατρείας, ἀπὸ τῶν ὁποίων κατὰγεται καὶ τῶν ὁσίων συνέχειαν καὶ ἀναβίωσιν ἀποτελεῖ. Τοῦτο ὅχι ἀπλῶς ὁμολογοῦν, ἀλλὰ καὶ ἐναβρυνόμενοι διακηρύττουν αὐτοὶ οἱ πρόκριτοι τῶν ἐν ταῖς στοαῖς διδασκάλων, βεβαιοῦντες αὐταῖς λέξεσιν, ὅτι «ἡ Μασσωνία εἶναι ἡ μόνη ἐπιζήσασα τῶν ἀρχαίων μυστηρίων καὶ δύναται νὰ ἀποκληθῇ ὁ φύλαξ αὐτῶν». Ἰδού, λοιπόν, τί ἐστὶ ὁ ὀλέθριος Τεκτονισμός!

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν Κυριακὴν 1)14, Ἰουνίου 1964 ἑορτὴν τῶν Ἁγίων 318 Θεοφόρων Πατέρων πανηγυρίζει ὁ ἐν Παιανίᾳ Ἱερός Ναός. Τὴν πρωΐαν θὰ τελεσθῇ Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία.

Συγκοινωνία διὰ τῶν Λεωφορείων Παιανίας (Λιόπеси) ἀπὸ Θησείων.

ΔΩΡΕΑ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

Ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Λογγίνος Χατζηστεφάνου προσέφερεν ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος τριὰ τεμάχια ὑφάσματος: διὰ ἱερὰ ἄμφια, ἅτινα ἐξεποιήθησαν εἰς μνήμην τοῦ Γέροντός του Ἑλευθερίου Μοναχοῦ, Παχωμίου Μοναχοῦ, Θέκλῃς μοναχῆς μητρὸς του καὶ Ἰγνατίου Πατρός του.

ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑ

Υπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Διαυλείας κ. κ. Ἀκακίου, ὁ αἰδεσιμώτατος ἱερεὺς Γεώργιος Μαρμαρίδης ἐγένετο Μέγας οἰκονόμος. Εὐχόμεθα εἰς τὸν ὕψιστον, ὅπως χαρίξῃ εἰς αὐτὸν μακροήμερουσιν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀγωνιζομένης ὀρθοδοξίας.